

Na jednom izmed velikih, zelenih listov je sedela deklica, čarobna kakor sylfida, obla, pa vender prožna, odeta v lahko oblačilo svetlih, veselih barv, s pisano pahljačo v nežni roki, obličje do polovice zastrito z rožnato krinko, toda milo lice odkrite polovice in mala, sveža usteca so dala slutiti, kake dražesti krije to obličje. Nad njim so se kodrali bogati lasje, prepleteni sé spomladanskimi cveticami. Neizrekljiv čar svežesti in mladosti je bil razlit po vitkem telescu, čegar spuščena nožica je poigravala sè špico zlatega čevljička po vodni površini.

V zimi.

I.

(Hrepenenje.)

M rje mi v zimi tej srce —	Kjer lotos s palmo šepeta,
a veste li za kaj, zakaj? — —	in morje pluska v bajni svet —
Zakaj mi duša hrepeni —	tam v duši moji bi sladko — —
tja v južnih krajev cvetni gaj? —	radosti čar se vzbudil spet! . .

II.

(V rastlinjaku.)

Kot ples duhov vrti se sneg,	Ljubko limone sad rumen
kot zmaj razsaja piš; —	nad mano se smeji,
tu notri cvetke pa brste	grmovja tropičnega kras
kot majhen paradiž. —	naslaja mi oči!
Začarana kraljičina,	Od zlih duhov obstražen kraj —
se v rastlinjaku zdim, —	a kje je vitez moj? — —
kadar skoz steklo v mrtvi vrt	Ki me po zmagi vseh zaprek —,
in zimski svet strmin.	pepelje v domek svoj? — —

III.

(Pri vezenju.)

Le vzcvetaj cvet mi pod roko,	Urneje vbadam nit na nit,
ki delam s svilo te drobno,	da pestri listek spet je zvit;
kot v vesni si krasil ravan,	a zunaj sneg se vsipa nov
zdaj diči mi baržun teman!	in burja hruje krog voglov.

Ah, pestri cvet, umetni cvet,
spomin se zdiš mi mladih let,
ki starčku vskrili pred očmi,
kō duh mu vhaja v davne dni . . .

IV.

(Sličnost.

Na travniku otroci zdaj
snežene grude si vale,
roké pa spretne jim iz grud
možica belege store,

Pač lep je, lep, ta snežni mož
saj ima usta, brado, nos — —
ne zebe ga v kožuhu nič,
čeprav stoji tam v zimi bos.

A mrzel, mrzel mu je dih,
gorkote v tem telesu ni —
trd, brezobčuten, ponosit,
med mlado množico stoji — —

Oh, tudi v svetu čestokrat
na pot nam pride mož snežen, —
ljubezen hlini mu obraz,
a v duši nosi mraz loden . . .

V.

Ivje.

Pogiej mi ljubec zmrzlo ivje,
v brezlistnih vrhih tam dreves ;
kdo bi verjel, da so cvetele
te gole veje kdaj zares !

A kadar pride nama zima
in sneg pobeli te glavé —,
li pommila še bova v duši,
kar nama čuti zdaj srce !

Zorana.

Nekoliko besedi o narodni noši.

Spisala Ljub a.

er ste velecenjena g. urednica pisali, da hočete v »Slovenko« sprejemati vse članke tikajoče se narodne noše, najsi bodo pro ali contra, samo, da se zbistrijo pojmi, hočem o tem vprašanji zapisati nekaj besedi. Žal mi je, da sem v tej stvari Danici nasprotnih misli, ker se drugače vedno vjemam z njenimi nazori.

Prepričana sem, da bi se dala narodna noša prav okusno urediti, žalibog, da ne morem najti nikakega smotra, ki naj bi jo utemeljeval. Da bi bila ceneja, nego so naše sedanje toalete, je pač jako dvomljivo. Saj nam tudi današnja moda (posebno angleška) dovoljuje, da se oblačimo priprosto in ceno. Dve, tri bluže, ki se dajo prati in recimo dve krili in vse poletje hodite lahko moderno in okusno oblečene. In narodna obleka?! Že tiste avbe, katere naj bi nosile pri svečanostih, stale bi nas več, nego danes nova modna obleka. Res je, da bi me učiteljice, telegrafistke, ekspeditorice itd. lahko imele imitacije, toda tako ponižale se ne bi nikdar one gospe, ki so dandanes à jour v modi. One bi pač hotele imeti srebrno in zlato vezene. In kakor preklinjajo njih soprogi zdaj modo z njenimi toaletami in klobuki, tako bodo pozneje narodno nošo in avbe. Nikakor ne